

ΛΑΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Συνδρομή Ἐτησία Ἑσωτερικοῦ Δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ δὲλλ. 11 1/2 Διευθυντής Β. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΕΠΟΠΤΙΚΟΝ

Πλὴν ἐλαχίστων μεταθέσεων διδασκάλων τινων τῇ αἰτή-σει των εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἀπόφα-σιν προέβη τὸ Ἐποπτικὸν Συμβού-λιον τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἐπαρχί-ας μας κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρί-ασίν του. Καὶ θὰ εἶναι ἴσως ἡ τε-λευταία συνεδρίασίς του μετὰ τὸν πά-ροντα Ἐπιθεωρητὴν, ἀφοῦ ὡς γνω-στὸν ἐπρωτάθῃ ἡ ἐντεῦθεν μετάθε-σίς του ὡς συμπληρώσαντος τρι-ετίαν.

Δὲν γνωρίζομεν ποῖαι ἀρχαὶ ἐπε-κράτησαν διὰ τὴν ματαίωσιν τῶν ἐνδεδειγμένων εἰς τὰ τῆς ἐκπαιδεύ-σεως μεταβολῶν, ἀλλὰ φρονού-μεν, ὅτι αἱ ἀρχαὶ αὗται δὲν ἐξυπη-ρέτησαν τὸ συμφέρον τῆς ἐκπαι-δεύσεως.

Ἀπὸ διετίας καὶ πλέον εἶχε νὰ ἐρ-γασθῇ τὸ Ἐποπτικὸν ἕνεκα τῶν γνωστῶν περιστάσεων καὶ πολλὰ ἐκ-παιδευτικὰ ζητήματα ἔμενον ἔντοτε ἄλυτα καὶ ἐκκρεμῇ. Ἐκπαιδευτικαὶ ἀνάγκαι πρὸ πολλοῦ ὑφιστάμεναι ἐ-πέβαλον τὴν προαγωγὴν ἢ σύστα-σιν σχολείων, τὸν κανονισμὸν scho-λειακῶν περιφερειῶν, τὴν ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν ἀμοιβὴν τῶν ἐυδοκίμως ἐργασθέντων, διδασκάλων, τιν τι-μωρίαν τῶν ὀλιγορησάντων, τὴν κατατόπισιν αὐτῶν ἐν σχολείοις συμφώνως πρὸς τὸ ἐκπαιδευτικὸν συμφέρον, τὴν ρύθμισιν τῆς συνερ-γασίας ἀρρένων καὶ θηλέων κατὰ τὸ τελευταῖον Διάταγμα, τὴν ἀπομά-κρυνσιν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀπο-δειχθέντων ἀνικάνων καὶ ἀνεπιδέ-κτων βελτιώσεων καὶ ἐν γένει τὸν κανονισμὸν ὅλων τῶν ἐκπαιδευτικῶν ζητημάτων κατὰ τρόπον προάγον- (τα τὸ ἐκπαιδευτικὸν

συμφέρον καὶ βελτιοῦντα τὴν ἐκπαι-δευτικὴν κατάστασιν. Διότι εἶναι ἀ-ναμνησθήτεον, ὅτι ἡ καταστασιζὼν Σχολικὸν μας πραγμάτων, μενόν-των ἀμεταβλήτων ἀπὸ τριετίας, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἡ ἀριστη, οὐδὲ τοιαύτη, ὥστε ἡ ἀμετάβλητος παρὰ τὰς τῆς νὰ μὴ ἔχῃ ἐπιβλαβεῖς συνεπειὰς διὰ τὴν ἐκπαιδεύσιν.

Γνώστης δὲ τῆς τοιαύτης καταστά-σεως καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐκπαι-δεύσεως τῆς ἐπαρχίας μας εἶναι μό-νον ὁ νῦν Ἐπιθεωρητὴς αὐτῆς. Οὗτος λόγῳ τῆς μακροῦς του πείρας καὶ τῆς διδακτικῆς του ἱκανότητος εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ τὸ πῶς δεόν νὰ διαρρυθμισθοῦν τὰ τῶν scho-λείων πρόσωπα καὶ πράγματα, ὥστε νὰ ἀποβῇ ἡ λειτουργία αὐτῶν σκο-

πιωτέρα πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὑψη-λοῦ ἡν προορισμοῦ.

Ἦτο δὲ ἐξαιρετικὴ ἡ περίστασις διὰ τὸν νῦν ἐπιθεωρητὴν νὰ χρησι-μοποιήσῃ τὴν πείραν του πρὸς βελ-τίωσιν τῶν σχολείων μας. Διότι προκειμένου μετ' ὀλίγον ν' ἀπέλθῃ τῆς περιφερείας αὐτῆς ἡ ὀντελὴς λυμένος ἀπὸ πάντα προσωπικὸν δεσ-μὸν καὶ ἀπὸ πάντα προσωπικὸν ἐ-πηρεασμὸν, ὅστις ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ παρεμβληθῇ ὡς πρόσκομμα εἰς τὰς ἀναγκαίας ὑπηρεσιακὰς μεταβο-λάς. Εὐρίσκειτο εἰς περίστασιν, καθ' ἣν μόνον ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος, μόνον τὸ ἐκπαιδευτικὸν συμφέρον καὶ μόνον ἡ εὐγενὴς φιλοδοξία εἰς τὸ νὰ φανῇ ὡφέλιμος εἰς τὰ σχολεῖα τὰ ὁποῖα τῷ ἐνεπιστεύθη ἡ παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν συνείδησιν του.

Δυστυχῶς ἡ περίστασις αὕτη ἐ-χάθη καὶ ἡ Σχολικὴ μας ἀνεκαθά-ριστος κατάστασις ἔμεινε μάρμαρο-τις οἶδε διὰ πόσα χρόνια ἀκόμη. Δι-ότι ὁ μέλλον ἐπιθεωρητὴς ὅσον ἱε-ρὸς καὶ ἄν ἀποδείχθῃ θὰ χρειασθῇ πολλὸν χρόνον διὰ νὰ συλλέξῃ τὴν ἀναγκαίαν πείραν πρὸς μετα-βολὴν. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ αὐτὸ θὰ δογιάξῃ ἡ ἐμμέσως προστατευ-θεῖσα φαύλη κατάστασις.

Δὲν γνωρίζομεν οὐδ' ἐξετάζομεν τίς ἢ τίνες ὑπῆρξαν ὑπαίτιοι τῆς ἀ-δρανείας τοῦ Ἐποπτικοῦ, διότι δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ καταλογίσωμεν εὐθύναν. Ἐκεῖνο ποῦ θέλομεν νὰ βεβαιώσωμεν εἶναι, ὅτι αἱ τοιαῦται πολιτεῖαι τῶν Ἀρχῶν τούτων δι-καιώνουν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι φρο-νοῦν ὅτι ὁ θεσμὸς τῶν Ἐποπτικῶν καὶ τῶν Ἐπιθεωρητῶν ἐν τῇ ἐκποι-δεύσει ἀποδεικνύεται συχνὰ ὡς μία ἀσχοπος πολυτέλεια, ἡ ὁποία μόνον προορισμὸν ἔχει νὰ σπαταλῶνται με-ρικὰ χρήματα τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὅν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ συντηρεῖ ὁ μακάριος Ἑλληνικὸς λαός.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Δὲν εἶναι ἡκριβωμένον ἱστορικῶς τίνες τῶν ἐν Κορίνθῳ εἴτε σωζομένων εἴτε ἡρειπωμένων χριστιανικῶν ναῶν εἶναι ἀρχαιότεροι. Δεδομέ-νου ὅμως ἱστορικῶς ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρῶτος ἐκήρυξε τοῦ Ἰησοῦ τὴν θρησκείαν ἐν Κορίνθῳ, ἔπεται, ὅτι ἐν Κορίνθῳ πιθανῶς δὲ ἐν Κερχραεῖ ἰδρύθησαν οἱ πρῶτοι εὐκτήριοι οἶκοι ἐν οἷς εἰσερχομένων τῶν πιστῶν, ἐτε-λοῦντο τὰ τῆς νέας λατρείας. ἢς ἀγνοοῦνται οἱ τύποι, διότι ἱερουσιεστία καὶ καθολικαὶς εὐ-κτηρίων οἶκων —ναῶν, ὡς ὑπάρχοντες σήμε-ρον, ἦσαν ἀγνωστοὶ κατὰ τὴν πρώτην περίο-δον τῆς ἐμπρηνείσεως τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ κα-τέρχονται εἰς μεταγενέστερους αἰῶνας, ὅτε αἱ πολλαπλαῖ ἀνάγκαι καὶ τὸ ἐνάτιον τῆς Ἐκ-κλησίας τῶν πιστῶν ἐδημιούργησαν διὰ καιο-νισμῶν ἐπὶ τῇ βίᾳ τῶν ἀποστολικῶν παρα-δόσεων τὸ γνωστὸν σήμερον ἐκκλησιαστικὸν καλῶς.

Τὸ ἐρ' ἡμῖν μὴ εἰδικὸς περὶ τὴν χριστιαν-ικὴν ἀρχαιολογίαν, ὡς ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων ναῶν τῆς Κορίνθου μετὰ τοὺς ἐν Κορίνθῳ καὶ Κερχραεῖ τοιοῦτους, δύναμιθα νὰ θεωρήσωμεν τὸν πρὸ τινων ἐτῶν ἀνακτισθέντα καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς οἰκῆς τοῦ Σουλκάστρου—Ζεμενοῦ κείμε-νον ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τὴν δὲ ἡμετέ-ραν περὶ τούτου γνώμην στηρίζομεν εἰς λίθι-νιν καὶ ἀψευδὴ μάρτυρα ἀνευρεθέντα, περὶ τῆς ἡρειπωμένου ναοῦ κατὰ τὴν ἀνάκτισιν ἐν ταχίσθεντα παρὰ τὴν θύραν τῆς πρὸς βορρᾶν ἐστραμμένης πλευρᾶς τοῦ ναοῦ καὶ φέροντα δι' ἀριθμῶν ἀπλῶν τὸν ἀριθμὸν 826, ὅστις σημει-οῦται εἰς τὸ μικρὸν τεμάχιον μαρμαρινῆς πλα-κῆς καὶ ὅστις, ἂν μὴ μάρτυρ ἀσφαλῶς τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἔτος τῆς κτίσεως τοῦ Ναοῦ, πάντως ὁμῶς προδίδει, ὅτι τοῦτο ἔργον τοῦ 826 μ. γ. ὁ ναός, καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ σωζό-μενον τεμάχιον ἀνήκειν εἰς σύγχρονον μνημεῖον. Ἐν συμπεράσματι καὶ πάντοτε ἐπὶ τῆς λιθίνης μαρτυρίας στηρίζομεν φρονούμεν, ὅτι ὁ παλαι-στερος ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἀριθμῶν ἡ-λικίαν δώδεκα σχεδὸν αἰώνων.

Προκειμένου δὲ περὶ ἐνὸς χριστιανικοῦ και-μῆλιου κτισθέντος ἐν χρόνῳ κατ' οὗτ' ἡ ὁμο-ρος Παλλήνη ἦν ἐπὶ εἰδωλοκρατίᾳ, ἀναγκαῖον ἡγοῦμεθα νὰ προσθέσωμεν βραχέα τινα, χάριν τῶν εἰδικότερον ἡμῶν ἀσχολουμένων περὶ τὴν Χριστιανικὴν ἀρχαιολογίαν καὶ τὴν Ἑλ-ληνικὴν τοιαύτην, ὁποῖα ἀμυδρῶς συνδέονται. Εἰς ἀδελφούς χρόνους καὶ αἵτια ὁρίζεται ἡ ἐρείπωσις τοῦ τοῦ πρῶτον κτισθέντος χριστιαν-ικοῦ ναοῦ, οὗ τὰ εἰρητικά ἐσθλὰ κατὰ τὸν ἥ-ρον πρὸ τινων ἐτῶν, ἀλλὰ ταῦτα ὡς κα-λὸς ἐνθυμούμεθα, προσέδιδον πενήχρητα τοι-χοδομίας μὲλλον νηπιζούσης, καὶ πολιτισμὸν πλήρους παρακμῆς, οἷον ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς παλαιότερους τῶν ἐν τοῖς χωρίοις ναῶν, ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον διαφέρει τὸν ἐρευνητὴν τοῦ πα-ρελθόντος εἶναι, ὅτι ἐπὶ τοῦ χώρου, ἐρ' οὐ ἐ-κτίσθη ὁ ναός ὡς καὶ περὶ τούτου, σώζονται κατὰ χώραν τάρποι λελασμένοι ἐπὶ τῶν λίθων καὶ ἐκκεκρουμένοι ὀγκόλιθοι κολλοσι-αίων καὶ ἀκανονίστων σχημάτων ἀποτελοῦντες ἀναλήματα πρὸς συγκράτησιν τῆς επιφανείας τοῦ εἰσόδου, ἔργα ὁλησθῆναι ἀνέχοντα εἰς τὸν Μυκηναῖον καλούμενον πολιτισμὸν, ἐξ ὧν ἐ-ξέστην εἰκάσει, ὅτι ἐκεῖ ἐκεῖτο ναός, ἀσπλῆν εἰς τὴν θεότητα καθιερωμένος, διότι περὶ τού-του σιγῶσιν ἡ παράδοσις καὶ αὐτοὶ ὁ κατὰ τὸν Β' αἰῶνα μ. Χ. περιηγητὴς τὴν Ἑλλάδα Παυσανίας, εἶτε ὅτι ὁ ναός εἶχε ἐρείπωθῃ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ, εἶτε, ὅπερ καὶ τὸ πι-θανώτερον, ἐξ ὑπαρχῆς ἦν ἀσπλῆς καὶ ὡς τοι-οῦτος δὲν ἐκρίθη ἀξίος ἀναγραφῆς καὶ μνήμης παρὰ τοῦ περιηγητοῦ.

Πενήχρητὴν ὁμολογοῦμεν εἰσερέομεν συμ-βουλὴν εἰς τοὺς περὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας ἀσχολουμένους, ἐν ἀποθαυμάζομεν, καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ἐκλογὴ τῆς τοποθεσίας τοῦ ναοῦ, τοποθεσίας τῶν σπανιω-τάτων, διότι ἀπὸ τούτου ἐρᾶται τὸ πλεῖστον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἡ γραφικὴ σειρά καὶ ἐξέλιξις τῶν Γερμανίων, Ἑλκίωνος, Παρνασσῶς καὶ Κυλλήνης ὑψομένη ὡς Πυραμὶς τῆς δη-μιουργίας, τὸ Μίλαν ὄρος, τὰ περὶ συνηρεφῆ ἀσπὴ ἡ παρὰ τοῦ Σῦθα διαμορφωθεῖσα καὶ διαρρησμένη κοιλὰς τῶν ποικιλιανῶν συνοι-κισμῶν τοῦ Σουλκάστρου, ὡς καὶ ἡ παρακει-μένη βαθυτάτη καὶ ἐπικλινὴς κοιλὰς τοῦ ἀπο-Ζεμενοῦ καταρρέοντος καὶ εἰς Συκιὰν ἐκβάλ-λοντος χειμαρροῦ τοῦ «Καθάρου νεροῦ».

Τελευταῖον προσθέτοντες ἀπλῶς ὅτι ἐὰν διὰ τὸν ἀρχαιολογικὸν ἡ τὸν ἐραστὴν τῆς φύ-σεως ἡ τοποθεσία ἐν ἣ καίτοι ὁ ναός τοῦ Ἁγ. Γεωργίου περικλείῃ ἀπορήματα καὶ θέλητρα, οὐχ ἦσαν ἢ ἀπὸ τῶν πῶτον ὑπωρεῶν τῆς Κυλλήνης τῶν σημερινῶν Τρικλίων μέχρι καὶ τῶν παρὰ τὸ Σουλκάστρον ἐσθλῶν τοῦ Σῦθα συντελεσθέντα ἀποσπλῶντος τοῦ εἰσόδου διὰ τῆς παρὰ τῶν αἰώνων καὶ τῆς καταστροφῆς τῶν αἰσῶν, δίδει ἀσπρὴν εἰς τὸν γεωλόγον νὰ ὑπολογίσῃ ἡλικίαν καὶ ἐναπνρόντως κατα-στροφῇ συνετελέσθη διὰ τῆς διαβρωτικῆς δυνά-μεως τῶν ὑδάτων καὶ διὰ τῆς ἀποσπλῶσεως τοῦ εἰσόδου, διότι ἦν πάντως ἐποχὴ, κατ' ἣν

ἡ μὲν κοίτη τοῦ Σῦθα δὲν εἶχε διαμορφωθῇ ὡς ὁρᾶται σήμερον, ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ Σουλκάστρου μέχρι Τρικλίων κοιλὰς ἀπέτελε συνεχὲς ὁρο-πέδιον ἐν οὗν τοὺς σημερινούς δήμους Τρικλ-ίων καὶ Παλλήνης καὶ ἐλαφρῶς ταπεινούμε-νον, κατὰ τὰς πρὸς τὴν παραλίαν ὑπὲρ τῆς τοῦ, παρ' αἷς διὰ προσχώσεων ἐδημιούργησε τὴν παραλιακὴν ζώνην τῶν πεδίων Σουλκά-στρου—Καμαρίου.

Ι. Π. ΣΤΑΜΑΤΟΥΛΗΣ

ΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ

Ἡ Σχολὴ τῆς Νήσου.

Ὡς ἐξετάσαμεν εἰς τὰ προηγούμενα μετὰ ἀρετὴν κατασκευασθέντος τοῦ ὀγκώ-δους κληροδοτήματος ἐκ μέρους τῆς κακοπίστου ἐκτελεστῆρας Μαρίας Ἰβα-νῶφ, περιεσώθη ἐξ αὐτοῦ ποσὸν ἐξ 83 χιλιάδ. δραχ. ὅπερ κατετέθη ἔκτοτε εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν. Περιεργὸς εἶναι ἡ περιπέτεια τῶν κοινῶν (παραθυροφύλλων), τὰ ὁ-ποῖα κατασκευασθέντα ἐν Ὀδυσσῶ ὑπὸ τῆς Ἰβανῶφ πρὸς δικαιοδοσίαν τῆς οπατάλης τῶν χρημάτων τοῦ κληροδο-τήματος, ἀπεστέλλοντο εἰς τὸ ἐνταῦθα Ἀδελφάτον. Τὰ τεμάχια ἦσαν 63 ἑξή-κονα εἰδῶν (κάθε παραθυροφύλλον κλπ.) καὶ ἐξορτοῦντο ἐν Ὀδυσσῶ διὰ τὸν Πειραιᾶ. Τὴν ἐκδορὴν ἡ κατασκευὴ τῶν καὶ ὁ ναὸς τῶν δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὸν. Διότι ὑπὸ τὸ πρῶτον τῆς κατασκευῆς τῶν ἐξαγοσθέντων ἀρετῆς χιλιάδες βουβύλια ὑπὸ τῶν ἐν Ὀδυσσῶ. Τὸ Ἀδελφάτον ὅμως ἐπλήρωσε διὰ τὴν παραλαβὴν τῶν δι' ἐξόδα μετα-φορᾶς ἐκ Πειραιῶς δραχ. 345 καὶ διὰ τελεωνιακὸν δαδὸν δρ. 1561, ἥτοι περὶ τὰς 2 χιλ. δραχ. ὅταν δὲ κατὰ τὸ 1904 ἐξεπορεύοντο ὑπὸ τοῦ ἀδελφάτου νομί-ζετο, ὅτι ἐπὶ αὐτῶν Μόνο 500 δρ. α. Πῶς ἐγένετο αὐτὸ τὸ θαῦμα δὲν γνωρίζομεν. Εἶναι ὅμως θαῦμα, νὰ πωληθῶν ἀντὶ 500 δραχ. ἑξήκονα εἰδῶν, τῶν ὁποίων μόνον ὁ τελεωνιακὸς δαδὸς ἀνῆρχετο εἰς 1561 δραχ. Καὶ ἐπὶ τὰ περιήρημα κοινῶματα, τὰ ὁποῖ-α ὑπῆρξαν ἡ αἰτία νὰ φάγωσιν τὸ αὐτὸ κοινῶμα τοῦ κληροδοτήματος ἐν Ῥω-σίᾳ, διετέθησαν ἐνταῦθα ἀντὶ πινάκιον φάκης, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι δὲν οπα-ταλῶνται τὰ κοινῶματα μόνον ἐν Ῥωσίᾳ.

Καὶ ἄλλα περιπέτεια δυνάμει εἰς τὸ κληροδοτήμα κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἐγκα-τάστασιν τῶν ἡ ὁποῖα ἀρετὰ τὸ ἐξη-μῶδε. Ὁδὲλεται δὲ αὐτὴ εἰς τὴν ἰ-δρυσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ἐνταῦθα χειροτεχνικῆς Σχολῆς δαπάναις τοῦ κληροδοτήματος. Κατὰ τὸ 1901 διὰ πράξεως τοῦ τότε Ἀδελφάτου (ἐπὶ Δη-μάρχου Γ. Βλάση) ἰδρύθη ἐνταῦθα διὰ Β. Διατάγματος τυμῆμα τῆς χειροτεχ-Σχολῆς, δι' ἣν προωρίσθησαν 10 χιλ. δραχ. ἐκ τοῦ κληροδοτήματος τῆς μα-καριεῖδος Σοφίας Νήσου. Τὸ τυμῆμα ἐ-λειτούργησε ἐπὶ 4 ἔτη, διότι κατὰ τὸ 1904 διὰ πράξεως τοῦ τότε Ἀδελφάτου (ἐπὶ Δημάρχου Α. Γαρθαδάκου) κατα-γύθη διὰ Β. Διατάγματος. Τὴν ἐπα-νῆθη ἐκ τοῦ κληροδοτήματος κατὰ τὸ διάστημα τῆς τετραετίας δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὸν. Διότι εἰς τὰ ὅρετικὰ ἔγγραφα τοῦ κληροδοτήματος δὲν ὑπάρ-χουν στοιχεῖα ἀπολογιστικὰ τῆς τότε διαχειρίσεως. Ἡ ἑλλείψις αὐτῶν εἶναι ἀποδεδειγμένη καὶ ἐκ ἀνύποπτου. Ἀλ-λὰ κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν δυνάμει τῶν αὐτοδιοικουμένων Σωματείων αὐτὴ πα-ρατηρεῖται γενικῶς. Κανεὶς ποτε δὲν δίδει λόγον εἰς τὰς διαχειρίσεις τῶν κοινῶν. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἀνδρωθὶς τοῦ Βενιζέλου ἀπεφάσισεν ἐν τῇ σοφίᾳ τῆς νὰ δώσῃ τὰς κοινοτικὰς διαχειρίσεις ἀ-

